

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/119/2018
Identifikačné číslo spisu:	1409212553
Dátum vydania rozhodnutia:	16.05.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1409212553.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobcu J.. W. Š., bývajúceho v A., C. X, zastúpeného advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, IČO: 35 955 341, proti žalovanej K. K., bývajúcej v A., H. XX, zastúpenej JUDr. Pavlom Drábikom, advokátom v Bratislave, Moskovská 23, o zaplatenie 5 674,60 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9 C 110/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. apríla 2017 sp. zn. 3 Co 204/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 27. marca 2015 č. k. 9 C 110/2010-458 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 5 674,60 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 %, zo sumy 6 138,49 eur vo výške 8,25 % od 7. októbra 2002 do 14. januára 2003, zo sumy 6 452,77 eur vo výške 13 % od 14. januára 2003 do 31. decembra 2003, zo sumy 6 511,12 eur vo výške 12 % od 31. decembra 2003 do 14. februára 2011 a zo sumy 5 674,60 eur vo výške 9 % od 14. februára 2011 s tým, že o trovách konania a o trovách štátu rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 451 ods. 1, 2, § 456 prvá veta, § 458 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. uviedol, že žalovaná nepreukázala, že 5 674,60 eur, ktoré bez vedomia a súhlasu pôvodnej žalobkyne vybrala z jej vkladnej knižky, vedenej v W. A., P. B., odovzdala pôvodnej žalobkyni alebo že jej ich vrátila alebo že tieto použila pre jej potreby. Okresný súd pred vyslovil, že ponechaním si týchto finančných prostriedkov pre vlastnú potrebu sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor pôvodnej žalobkyne, a preto je povinná získané bezdôvodné obohatenie pôvodnej žalobkyni, v súčasnosti jej dedičovi - žalobcovi vydať. Súd prvej inštancie záverom dodal, že iné rozhodnutie o predmete sporu by nebolo ani v súlade s dobrými mravmi a zároveň priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania. Rozhodnutie o trovách konania i o trovách štátu si vyhradil na rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. apríla 2017 sp. zn. 3 Co 204/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 5 674,60 eur s poukazom na § 387 ods. 1, 2, 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) ako vecne správne potvrdil a v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zrušil a v tejto časti podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia, ktoré aj správne vyložil a dôvody, ktorého viedli k uloženiu povinnosti žalovanej aj náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. (predtým § 157 O.s.p.) odôvodnil, pričom sa vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán. Zdôraznil, že súd prvej inštancie žalovanú pohľadávku správne posúdil podľa prislúchajúceho ustanovenia Občianskeho zákonníka ako majetkový prospech, ktorý žalovaná získala plnením bez právneho dôvodu, v dôsledku čoho jej vznikla povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. Ohľadne zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti o úrokoch z omeškania uviedol, že odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie chýba predovšetkým jednoznačné uvedenie, kedy jednotlivé sumy, o ktoré sa žalovaná na úkor pôvodnej žalobkyne (žalobcu) bezdôvodne obohatila, t. j. jej dlhy, nadobudli splatnosť a teda, kedy jej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi okrem istiny aj úrok z omeškania. Samotný výrok je preto natoľko nejasný a nepreskúmateľný, že ani so znalosťou súdneho spisu odvolací súd nezistil, ako súd prvej inštancie pri tomto rozhodovaní postupoval.

3. Proti prvému výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu, t. j. v potvrdzujúcej časti, podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietala nedostatočné vysporiadanie sa so skutkovým stavom a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdov nižších inštancií. Podľa dovolateľky odvolací súd v časti uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, hoci súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal dovolateľkou navrhnuté dokazovanie výsluchom dcéry žalovanej. Ďalej dovolateľka poukázala na rozporné výpovede pôvodnej žalobkyne, s ktorými sa súdy nižších inštancií nevyporiadali. V ďalšom vyššie uvedené dôvody podrobne a rozsiahlo vysvetlila a zároveň rozsiahlo poukázala na skutkový a právny stav veci. Z týchto dôvodov dovolateľka žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovanej odmietnuť ako neprípustné. Uviedol, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k znemožneniu uskutočňovania procesných práv žalovanej a zdôraznil, že zo strany žalovanej ide len o pokus o ďalšie odvolanie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

12. Podľa presvedčenia žalovanej je jej mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných

do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

15. Dovolateľka namietala nevykonanie ňou navrhnutého dokazovania svedeckou výpoveďou, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nedostatočné vyhodnotenie dôkazov, na základe čoho je napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný, preto ňou namietané okolnosti zakladajú vadu zmätočnosti.

16. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že dovolateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (viď I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

17. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

18. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 5 674,60 eur ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v tejto časti. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobca, resp. pôvodná žalobkyňa, domáhal, ako sa aj zaoberal obranou žalovanej, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa

stotožnil. Medziiným uviedol, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalovaná bez súhlasu a vedomia pôvodnej žalobkyne vybrala pre vlastnú potrebu sumy, ktoré sú v celku predmetom žaloby, ako aj, že žalovaná sa preto na úkor pôvodnej žalobkyne bezdôvodne obohatila plnením získaným bez právneho dôvodu, ktoré bezdôvodné obohatenie je povinná vydať. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvoláciu argumentáciu žalobkyne. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

20. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vecí (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

21. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

22. So zreteľom na uvedené odvolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako neprípustné odmietol.

23. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.